

Het boek Joël en de Laodiceese Kerk der Zevendedagsadventisten - Nummer elf

Jeff Pippenger

2025-12-14

Getal Elf

De boodschap van de late regen is een waarschuwing voor de naderende afsluiting van de genadetijd, verbonden met een oproep tot persoonlijke voorbereiding. Deze twee begrippen worden voorgesteld in hoofdstukken tien en elf van het visioen van Jesaja, en wel in de context van de boodschap van Daniël elf, die in 1989 werd ontzegeld, en waarvan de verborgen geschiedenis wordt ontzegeld gedurende de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend, die in het visioen worden voorgesteld door Jesaja en zijn zonen. Deze twee lijnen samen vormen een waarschuwing voor Achaz, die de Laodicezen voorstelt, welke geen „verstand” hebben van deze twee innerlijke en uiterlijke lijnen die de bijbelse profetie doordringen.

Daniël 11:11 en Openbaring 11:11 vertonen dezelfde innerlijke en uiterlijke voorstelling, waarbij Daniël het uiterlijke vertegenwoordigt en Openbaring het innerlijke. Deze twee innerlijke en uiterlijke „hoofdstukken en verzen” houden rechtstreeks verband met de uiterlijke en innerlijke boodschappen van hoofdstukken tien en elf, en dit doen zij in Jesaja 11:11.

Jesaja zes is 9/11 en duidt de reiniging en zalving van Jesaja als boodschapper op 9/11 aan. Vanaf hoofdstuk zeven volgt een schets van de boodschap die op 9/11 aankwam. Hoofdstuk tien duidt de rol van de laatste zes verzen van Daniël elf aan, want het was de boodschap die in 1989, ten tijde van het einde, werd ontsloten.

Hoofdstuk elf van Jesaja vertegenwoordigt 9/11 en de zalving van Jesaja en zijn boodschap. Vers één is door „Isai” verbonden met vers tien, en vers tien zegt: „En te dien dage”; en vers elf gaat verder met te zeggen: „En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere opnieuw, ten tweeden male, Zijn hand zal uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk terug te winnen.”

Dat jaar was 1850.

En er zal een twijg voortkomen uit de tronk van Isaï, en een Scheut zal uit zijn wortelen opgroeien. En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest van wijsheid en van verstand, de Geest van raad en van sterkte, de Geest van kennis en van de vreze des HEEREN. En zijn welbehagen zal zijn in de vreze des HEEREN; Hij zal niet richten naar wat Zijn ogen zien, noch bestraffen naar wat Zijn oren horen. Maar met gerechtigheid zal Hij de armen richten, en met billijkheid bestraffen ten behoeve van de zachtmoedigen der aarde; en Hij zal de aarde slaan met de roede van Zijn mond, en met de adem van Zijn lippen zal Hij de goddeloze doden. Want gerechtigheid zal de gordel van Zijn lenden zijn, en trouw de gordel van Zijn heupen. Dan zal de wolf bij het lam verkeren, en de panter zich neerleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze leiden. De koe en de berin zullen weiden, hun jongen zullen tezamen neerliggen; en de leeuw

zal stro eten als het rund. En het zuigkind zal spelen bij het hol van de adder, en het gespeende kind zal zijn hand uitsteken naar het nest van de basilisk. Men zal nergens kwaad doen noch verderf aanrichten op heel Mijn heilige berg; want de aarde zal vol zijn van de kennis des HEEREN, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken.

11:10 En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die zal staan als een banier der volken; naar Hem zullen de heidenen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn.

11:11 En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere voor de tweede maal Zijn hand zal uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven zal zijn, te herwinnen uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Cusj, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee.

11:12 En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen uit de vier hoeken der aarde.

Ook de afgunst van Efraïm zal wijken, en de tegenstanders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen. Maar zij zullen neervliegen op de schouders van de Filistijnen westwaarts; samen zullen zij de kinderen van het oosten beroven; zij zullen hun hand uitstrekken tegen Edom en Moab, en de kinderen van Ammon zullen hun gehoorzamen.

En de HEERE zal de tong van de Egyptische zee volkomen vernietigen; en met Zijn geweldige wind zal Hij Zijn hand over de rivier bewegen, en haar in de zeven stromen slaan, en maken dat men droogvoets daardoorheen trekt. En er zal een gebaande weg zijn voor het overblijfsel van Zijn volk, dat overblijven zal, uit Assyrië; gelijk het Israël was ten dage dat het optrok uit het land Egypte. Jesaja 11:1–16.

Vers één luidt: “En er zal een twijg voortkomen uit de tronk van Isaï, en een Scheut zal opschieten uit zijn wortelen; en de Geest des Heren zal op Hem rusten.” De krachtige beschrijving van Christus gaat verder, MAAR de beschrijving heeft meer betrekking op de laatste dagen dan op de dagen van Jesaja of zelfs op de dagen waarin Christus onder de mensen wandelde.

Een zorgvuldige lezing maakt duidelijk dat de verzen één tot en met negen alle kenmerken ter identificatie van Christus bevatten, en in vers tien staat: „En er zal een twijg voortkomen.” Er is geen onderbreking in de gedachtegang van vers één tot en met vers tien. Vers tien zegt: „en te dien dage”, wat op dezelfde dag moet plaatsvinden als in vers één. Zowel vers tien als vers één noemen de „wortel” en verbinden daardoor de twee verzen, regel op regel.

Samen luiden vers één en tien: „Maar er zal een twijg voortkomen uit de tronk van Isaï, en een Scheut zal uit zijn wortelen opgroeien; En te dien dage zal er een Wortel van Isaï zijn, die zal staan tot een banier der volken; naar Hem zullen de heidenen vragen, en zijn rust zal heerlijk zijn.”

Een „staf” is een symbool van gezag.

En zij baarde een mannelijk kind, dat alle volken zou hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd weggerukt tot God en tot Zijn troon. Openbaring 12:5.

Een „staf” is een symbool van uitverkiezing, verdeling en scheiding.

En Mozes legde de staven neer voor het aangezicht des HEEREN in de tent der getuigenis. En het geschiedde op de volgende dag, dat Mozes de tent der getuigenis binnenging; en zie, de staf van Aäron voor het huis van Levi was uitgebot, en had knoppen voortgebracht, en bloesem gedragen, en amandelen voortgebracht. Toen bracht Mozes al de staven van voor het aangezicht des HEEREN naar buiten tot al de kinderen Israëls; en zij zagen het, en ieder nam zijn staf. En de HEERE zei tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken tegen de weerspanningen; zo zult gij hun gemor tegen Mij geheel doen ophouden, opdat zij niet sterven. En Mozes deed aldus; zoals de HEERE hem geboden had, zo deed hij. Numeri 17:7–11.

Aärons staf die bloeide, duidt een „staf” aan in de periode van de late regen, want Aärons staf was de enige „staf” die uit de dertien „staven” ontloek. Het ontluiken is een symbool van de periode van de late regen, wanneer God een onderscheid zal openbaren tussen de twaalf opstandige „staven” die beweren de boodschap van de late regen te hebben, en zoals ook geïllustreerd wordt door Elia’s demonstratie door vuur, die het onderscheid markeert tussen het ware en het valse. Een „staf” is ook een symbool van meting en oordeel.

En mij werd een riet gegeven, aan een staf gelijk; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel van God, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Openbaring 11:1.

De „roede” komt voort uit de tronk van Jesse, en „Jesse” betekent ‘opvallen’, zoals wegwijzers dat doen in de Bijbelprofetie. Perez was de eigenlijke „wortel” van Jesse, en Perez betekent „een breuk, uitbarsten of verstrooien”. Perez is de wortel of het begin van Jesses bloedlijn. De „wortel van Jesse” is daarom een symbool van de alfa Perez, en de omega is Jesse, het begin en het einde. De wortel van Jesse begint met een verstrooiing (Perez) en eindigt bij een wegwijzer van een staande man. Mannen die profetisch opstaan, markeren een koninkrijk. In de Bijbel begint Perez een bloedlijn, zonder verbinding vóór zijn introductie, en zijn naam betekent een breuk; zo duiden het verslag van zijn geslachtsregister en zijn naam Perez aan als het begin, waardoor Jesse het einde wordt. Melchizedek is eveneens een bijbelse figuur die wordt aangeduid als iemand zonder voorafgaande afstamming, zoals ook het geval is met Perez. De wortel van Perez bevat de waarheid dat hij een priesterschap van Melchizedek vertegenwoordigt, aan wie Abraham tienden betaalde.

De orde van Melchizedek is de priesterlijke orde van Christus.

Waarheen de Voorloper voor ons is binnengegaan, namelijk Jezus, Die tot in eeuwigheid Hogepriester is geworden naar de ordening van Melchisedek. Hebreeën 6:20.

De wortel van Isaï was het priesterschap van Melchizedek, en het begin moet het einde weerspiegelen. Isaï vertegenwoordigt de laatste groep van het priesterschap van Melchizedek die zal opstaan, die volgens Jesaja een banier voor de volken is.

De „tronk” betekent ‘afhakken (van bomen); de stam of stronk van een boom (hetzij geveld, hetzij geplant)’, en de „tronk” groeit voort uit een koninkrijk dat terzijde is gesteld, zoals Nebukadnezar

in Daniël hoofdstuk vier. Een boom is profetisch een koninkrijk, en wanneer een koninkrijk ten einde komt, is die boom omgehakt.

De „stam” in de passage komt voort uit een tronk — niet uit een bovenste tak. Uit een voormalig koninkrijk, voorgesteld door de tronk, komt een „roede” — een symbool van gezag — voort, en dat gezag berust op de vraag of de „roede” de „knoppen en bloesems” van de boodschap van de late regen draagt. Dat gezag is afgeleid van een eerder koninkrijk dat is omgehouden.

De „wortel” is de „wortel van Jesse”, en de „scheut” die voortkomt uit „de tronk” komt voort uit „de tronk” waarvan de wortels de wortel van Jesse zijn. De scheut die het gezag voortbrengt, komt uit de tronk, maar de Rijs komt voort uit de wortel — en de wortel is het banier. De wortel is het begin, en het einde is de Rijs.

Het woord „tak” betekent wachter of wegwijzer. Jesaja maakt ons duidelijk dat de Tak bij de zondagswet komt.

En te dien dage zullen zeven vrouwen één man aangrijpen en zeggen: Wij zullen ons eigen brood eten en onze eigen kleding dragen; laat ons slechts naar uw naam genoemd worden, neem onze smaat weg. Te dien dage zal de Spruit des HEEREN schoon en heerlijk zijn, en de vrucht der aarde voortreffelijk en sierlijk voor hen die uit Israëel ontkomen zijn. En het zal geschieden dat wie in Sion overgebleven is en wie in Jeruzalem overgelaten is, heilig genoemd zal worden, ieder die in Jeruzalem ten leven opgeschreven is: wanneer de Heere de onreinheid der dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedschulden van Jeruzalem uit haar midden zal hebben weggedaan door de Geest des oordeels en door de Geest der uitbranding. Jesaja 4:1–4.

De „ene man” die door de zeven vrouwen wordt aangegrepen, is de paus, die bij de zondagswet de achtste wordt die uit de zeven is, als vervalsing van de 8 zielen op de ark. Bij de zondagswet, „te dien dage”, zal „de Spruit des HEEREN schoon en heerlijk zijn”, „wanneer de HEERE de vuilheid der dochteren van Sion zal afgewassen hebben, en het bloed van Jeruzalem uit het midden daarvan zal gezuiverd hebben door den geest des oordeels en door den geest der uitbranding.” De zuivering door den geest des oordeels en der uitbranding wordt volbracht door den Boodschapper des Verbonds in Maleachi drie bij de zondagswet. De „schone Spruit” zijn de honderd vierenveertig duizend, die niet uit den tronk, maar uit den wortel van Jesse voortkomen, welke het banier is.

Hun gezag wordt voorgesteld door de staf die voortkwam uit een tak van een gevallen koninkrijk. Het koninkrijk van Filadelfia viel van 1856 tot 1863, en het gezag dat in dat gevallen koninkrijk werd gevestigd, wordt bij de zondagswet opnieuw gevestigd. Wanneer de tak die het banier is, wordt opgeheven, gaat de Laodiceaanse beweging van de honderd vierenveertigduizend over in de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend. Dan wordt het gezag, of de staf, die uit het Milleritische of Filadelfische koninkrijk voortkwam, voorgesteld door een sleutel die in Jesaja 22:22 op Eljakim wordt gelegd.

En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal openen, en niemand zal sluiten; en hij zal sluiten, en niemand zal openen. Jesaja 22:22.

Het vers markeert 22 oktober 1844 en duidt Eliakim aan als degene die een „sleutel” ontvangt. In de twee voorgaande verzen wordt het gezag van Laodicea van Sebna afgenomen en aan Eliakim gegeven. Bij de zondagswet wordt het gezag dat eens aan het uitverkoren verbondsvolk was gegeven, afgenomen van het koninkrijk van het Laodicese Zevendedagsadventisme en gegeven aan het koninkrijk van de Filadelfische beweging van de honderd vierenveertigduizend — het koninkrijk der heerlijkheid.

Hij zei tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus antwoordde en zei: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus antwoordde en zei tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En ook Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Mattheüs 16:16–19.

De staf van gezag, voorgesteld als een sleutel die aan Petrus wordt gegeven, wordt in Jesaja 22:22 op de schouder van Eljakim gelegd. Petrus vertegenwoordigt de tak van de honderdvierenvijftigduizend die vlak vóór de zondagswet in verbond treden met Christus. In de passage bevindt Petrus zich in Caesarea Filippi, dat Panium is van de verzen dertien tot vijftien van Daniël elf. Zijn naam wordt veranderd, als voorstelling van een verbondsverhouding, en de naam Petrus, benaderd door de genummerde posities van elke letter met elkaar te vermenigvuldigen, komt uit op 144.000. Het gezag, of de staf, of de sleutel die op Eljakim wordt gelegd wanneer Sebna als een bal in een veld wordt geworpen, is de „staf” die voortkomt uit de tronk van het Filadelfische Milleritische Adventisme dat van 1856 tot 1863 werd omgehouden.

Petrus ontvangt het gezag van Gods verbondsvolk bij de scheiding van de tarwe en het onkruid, want de tarwe moet worden opgeheven als het beweegbroodoffer van Pinksteren. Eerst wordt het onkruid afgescheiden, zoals voorgesteld door het zuurdeeg in de pinksterlijke beweegbroden dat door het bakproces wordt verwijderd. Het gezag van de staf of sleutel komt voort uit de stronk van een gevallen koninkrijk, en de tak die het banier is, komt voort uit de wortel van Isaï en is de wortel van Isaï, want Jezus illustreert het einde van een zaak door middel van het begin van een zaak. De wortel is het begin en de tak het einde. Deze profetische toepassing kan niet worden begrepen door de kibbelende Joden uit de tijd van Christus, noch door die van heden, want zij is het voornaamste beginsel van de methodologie van de late regen, en zij wordt ook voorgesteld als de sleutel van het huis van David. De sleutel opent de deur tot het huis van David, die gesloten is geweest. De sleutel opent de deur naar het hemelse heiligdom, het huis van David. De alpha van 22 oktober 1844 herhaalt zich in de omega van de zondagswet.

David, de zoon van Isaï, vermeldt een raadsel dat een einde maakte aan elke verdere discussie met de kibbelende Joden in de dagen van Christus, en aldus het einde markeerde van Zijn getuigenis aan de Joden.

Een psalm van David. De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten. De HEERE zal de

scepter van Uw sterkte uitzenden uit Sion: heers te midden van Uw vijanden. Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag van Uw heirkraft, in heilige sieraden; uit de baarmoeder van de dageraad zal U de dauw van Uw jeugd toekomen. De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek. Psalmen 110:1–4.

Palmoni bepaalde dit gedeelte in Psalm 110 te plaatsen, wat uiteraard nog een getal is in de wereld van de wiskunde dat als een bijzonder getal wordt erkend. De helft van „220” en tienmaal „11” zouden een ziel doen verwachten dat het getal „110” enige betekenis draagt, en dat doet het inderdaad—zoals ook het gedeelte zelf. Het is een lied van David, en David is een symbool van de honderd vierenveertigduizend, zodat het een vers is uit het lied van de wijngaard, dat het lied van Mozes en het Lam is. Het geeft aan wanneer de vroegere pachters van de wijngaard worden voorbijgegaan en de wijngaard aan de honderd vierenveertigduizend wordt gegeven. Wanneer dat gebeurt, is het de „dag van Uw kracht”, in overeenstemming met de kracht van Pinksteren op het hoogtepunt van het pinksterseizoen.

Gods volk zal „gewillig” zijn op de dag dat zij uit „de schoot van de morgen” voortkomen, met „de dauw van uw jeugd”. Wedergeboorte is een illustratie van bekering en leven. De honderdvierenveertigduizend werden in juli 2023 uit de schoot genomen, en zij werden geboren met de dauw van hun jeugd, want zij werden geboren in de boodschap van de Middernachtsroep, die ook bij de Millerieten in het begin, of hun „jeugd”, plaatsvond. Het is dezelfde dauw, want het is een herhaling van de alfageschiedenis binnen de geschiedenis van de omega. Op de „dag van hun” ‘bekrachtiging’, wanneer Sebna „uit” zijn „post, en uit” zijn „staat” verdreven en „neergetrokken” wordt, wordt Eljakim verheven; de honderdvierenveertigduizend worden tot omega-priesters gemaakt, want zij worden gemaakt naar de ordening van Melchizedek, want de honderdvierenveertigduizend zullen de dood niet smaken, of, zoals bij Melchizedek, zij zijn priesters voor eeuwig.

Op de „dag van zijn macht” zal de Heer de „staf van Zijn kracht uit Sion” zenden. Het gezag van Zijn koninkrijken, zowel genade (rechtvaardiging) als heerlijkheid (heiliging), is gelegd op hen die Zijn kroon der heerlijkheid dragen, want zij vertegenwoordigen Zijn koninkrijk. Zij worden uitgezonden uit Sion, want de betekenis van Sion vertegenwoordigt het vaandel van de honderdvierenveertigduizend.

Terwijl de Farizeeën bijeenwaren, vroeg Jezus hun, zeggende: Wat denkt gij van de Christus? Wiens Zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon.

Hij zegt tot hen: Hoe noemt David Hem dan in de Geest Heer, wanneer hij zegt: De Heer heeft tot mijn Heer gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden tot een voetbank voor Uw voeten gemaakt heb? Indien David Hem dan Heer noemt, hoe is Hij zijn zoon?

En niemand was in staat Hem ook maar één woord te antwoorden, noch durfde iemand Hem van die dag af nog meer vragen te stellen. Matteüs 24:41–46.

Davids profetische verhouding tot Christus in termen van alfa en omega — het begin en het einde — is de voornaamste regel van de methodologie van „regel op regel”, en die regel kon door de

haarkloevende Joden evenmin worden doorgrond als een Laodiceïsche Zevende-dags Adventist kan begrijpen dat de geschiedenis van de Millerieten ten tijde van de boodschap van de Middernachtsroep de plaats was waar de dauw des hemels werd uitgestort gedurende de jeugd van het adventisme. De „dauw” van uw jeugd rust op de honderd vierenveertigduizend, en zij begon te neerdruppelen op 11 september, en de zondagswet is de „dag van kracht”, wanneer het overblijfsel wordt gezalfd tot priesters naar de ordening van Melchizedek.

Uit de tronk van het Laodiceïsche Zevendedags Adventisme (de strijdende kerk) komt de twijg voort (de triomferende kerk), terwijl uit de wortel van Isaï de honderdvierenveertigduizend voortkomen—de tak van heerlijke vrucht, omhooggeheven als een beweegoffer op de dag van zijn macht.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.

“Spreuken Eén

„1 april 1850 Aan de ‘Kleine Kudde.’

„Geliefde broeders.—De Heere gaf mij op 26 januari een gezicht, dat ik zal verhalen. Ik zag dat sommigen van het volk van God stompzinnig en sluimerend waren; zij waren slechts half ontwaakt en beseften niet de tijd waarin wij nu leven; en dat de ‘man’ met de ‘vuilborstel’ was binnengekomen, en dat sommigen gevaar liepen weggevaagd te worden. Ik smeekte Jezus hen te redden, hen nog een weinig langer te sparen, en hun hun ontzaglijke gevaar te laten zien, opdat zij zich gereed mochten maken voordat het voor eeuwig te laat zou zijn. De engel zei: ‘Verderf komt als een machtige wervelwind.’ Ik smeekte de engel medelijden te hebben en hen te redden die deze wereld liefhadden en aan hun bezittingen gehecht waren, en niet bereid waren zich daarvan los te maken en die op te offeren om de boodschappers op hun weg voort te helpen, teneinde de hongerige schapen te voeden, die omkwamen bij gebrek aan geestelijk voedsel.

“Toen ik zag hoe arme zielen stierven bij gebrek aan de tegenwoordige waarheid, en sommigen die beweerden de waarheid te geloven hen lieten sterven door de noodzakelijke middelen om het werk van God voort te zetten achter te houden, was dat gezicht te pijnlijk, en ik smeekte de engel het van mij weg te nemen. Ik zag dat wanneer de zaak van God een deel van hun bezit opeiste, zoals bij de jongeman die tot Jezus kwam, [Mattheüs 19:16–22.] zij bedroefd weggingen; en dat weldra de overvloeiende gesel zou voorbijgaan en al hun bezittingen zou wegvagen, en dan zou het te laat zijn om aardse goederen te offeren en een schat in de hemel weg te leggen.

‘Toen zag ik de heerlijke Verlosser, schoon en beminnelijk, dat Hij de gewesten der heerlijkheid verliet en naar deze donkere en eenzame wereld kwam om Zijn kostbaar leven te geven en te sterven, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen. Hij verdroeg de wrede bespottung en geseling, en droeg de gevlochten kroon van doornen, en zweette in de hof grote druppelen bloed; terwijl de last van de zonden der gehele wereld op Hem rustte. De engel vroeg: “Waartoe?” O, ik zag en wist dat het om ons was; om onze zonden heeft Hij dit alles geleden, opdat Hij ons door Zijn kostbaar bloed tot God zou verlossen.

“Vervolgens werden mij opnieuw degenen voorgehouden die niet bereid waren zich van de goederen van deze wereld te ontdoen om verloren gaande zielen te redden door hun de waarheid te zenden, terwijl Jezus voor de Vader staat en voor hen zijn bloed, zijn lijden en zijn dood bepleit; en terwijl Gods boodschappers wachtten, gereed om hun de zaligmakende waarheid te brengen, opdat zij verzegeld zouden worden met het zegel van de levende God. Voor sommigen die beleden de tegenwoordige waarheid te geloven, was het moeilijk zelfs zó weinig te doen als Gods eigen geld, dat Hij hun had geleend om er als rentmeesters over te beschikken, aan de boodschappers ter hand te stellen.”

“Toen werd de lijdende Jezus, Zijn offer en Zijn liefde, zo diep dat Hij Zijn leven voor hen gaf, opnieuw aan mij voorgesteld; en vervolgens het leven van hen die beweerden Zijn volgelingen te zijn, die de goederen van deze wereld bezaten en het als zulk een groot offer beschouwden de zaak van de zaligheid te helpen. De engel zei: ‘Kunnen zulken de hemel binnengaan?’ Een andere engel antwoordde: ‘Nee, nooit, nooit, nooit. Zij die geen belang stellen in de zaak van God op aarde, kunnen hierboven nimmer het lied der verlossende liefde zingen.’”

„Ik zag dat het snelle werk dat God op aarde deed, spoedig in gerechtigheid zou worden verkort, en dat de snelle boodschappers zich moesten haasten op hun weg om de verstrooide kudde op te zoeken. Een engel zei: ‘Zijn allen boodschappers? Nee, nee, Gods boodschappers hebben een boodschap.’”

„Ik zag dat de zaak van God was belemmerd en onteerd door sommigen die rondreisden zonder een boodschap van God te hebben. Zulken zullen aan God rekenschap moeten afleggen voor iedere dollar die zij hebben gebruikt om te reizen naar plaatsen waar het niet hun plicht was heen te gaan; want dat geld had de zaak van God kunnen bevorderen, en door het gebrek daaraan zijn zielen verhongerd en gestorven door gebrek aan geestelijk voedsel, dat hun had kunnen worden gegeven door Gods geroepen en uitverkoren boodschappers, indien zij over de middelen hadden beschikt.

“De machtige schudding is begonnen en zal voortgaan, en allen zullen worden uitgeschud die niet bereid zijn zich vast te grijpen en onwankelbaar voor de waarheid stand te houden, en offers te brengen voor God en zijn zaak. De engel zei: ‘Meent gij dat iemand gedwongen zal worden te offeren? Nee, nee. Het moet een vrijwillige gave zijn. Het zal alles kosten om de akker te kopen.’—Ik riep tot God zijn volk te sparen, van wie sommigen bezweken en stierven.”

„Ik zag dat zij die de kracht hebben om met hun handen te arbeiden en te helpen de zaak te onderhouden, evenzeer verantwoordelijk waren voor die kracht als anderen voor hun eigendom.

“Toen zag ik dat de oordelen van de almachtige God spoedig zouden komen. Ik smeekte de engel in zijn taal tot het volk te spreken. Hij zei: ‘Al de donderslagen en bliksemstralen van de berg Sinaï zouden hen die zich niet laten bewegen door de klare waarheden van het Woord van God, niet in beweging brengen; evenmin zou de boodschap van een engel hen doen ontwaken.’” Review and Herald, 1 april 1850.